

Arrest

**nr. 342 573 van 9 maart 2026
in de zaak RvV X IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 december 2020 om internationale bescherming. Op 19 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van afkomst Pashtun te zijn, tot de stam Sinze te behoren en het soennitisch islamitisch geloof aan te hangen. U stelt 21 jaar oud te zijn en u bent geboren in het dorp Aziz Khan Kas, in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent zeven jaar naar school geweest, en u hielp daarnaast uw vader in de winkel.

Vlakbij uw winkel was er een controlepost van de lokale politie. De politieagenten kwamen ook geregeld iets kopen in uw winkel. Op een bepaald moment kregen de politieagenten bericht dat er een voertuig van de taliban zou passeren langs hun controlepost. 's Avonds hoorde u gewerschoten, maar de taliban bleek te kunnen zijn ontkomen. In de plaats was er een auto van het openbaar vervoer geraakt, waarin verschillende mensen uit uw dorp en omgeving zaten, onder andere drie familieleden van Saad, die omkwamen bij het incident. Vervolgens begon Saad u te beschuldigen van spionage voor de veiligheidspost, en gaf dit ook aan bij de taliban. De taliban kwamen op zoek naar u, maar toen de malik (dorpshoofd) van uw dorp, Haji Janat, hiervan hoorde, verwittigde hij uw vader. Uw vader vroeg de malik om jullie te helpen, maar de malik zei dat hij jullie enkel kon informeren en verder niets kon doen. Uw vader ging naar het districtshuis om klacht in te dienen. De commandant in het districtshuis zei echter dat hij niet kon helpen omdat de taliban zich in de bergen bevonden, hij hen niet kon lokaliseren en niet kon weten wie wie was, of waar ze waren. Uw vader stuurde u hierop het land uit. U verliet Afghanistan in de zesde maand van 1398 (Westerse Kalender (WK) = augustus/september 2019) en u diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in België op 28 december 2020.

Tien dagen na uw vertrek, vermoordden de taliban uw vader omdat hij u had weggestuurd in plaats van u aan de taliban uit te leveren. Nadat de taliban aan de macht kwamen, vernielden ze uw huis en uw winkel.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskera, een kopie van de taskera van uw vader, een kopie van uw winkelvergunning, een medisch verslag, en foto's van u, uw familie, uw huis, uw winkel en de begrafenis van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers te zijn geboren op (...) 2004 en minderjarig te zijn (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV)). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Militair Hospitaal Koningin Astrid werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 1 januari 2001. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 25 januari 2021 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw excuus, dat u niet wist hoe oud u was omdat u niet in contact stond met uw familie, en er bij uw verzoek om internationale bescherming dan maar tegen u zou gezegd zijn dat u een leeftijdsonderzoek zou krijgen, kan weinig overtuigen (CGVS, p. 5). De taskera die u in kader van uw verzoek om internationale bescherming aanbracht, is niet van die aard deze conclusie te wijzigen. Hier valt namelijk te lezen dat u in het jaar 1387 (=2008) negen jaar oud zou zijn, wat betekent dat u in 1999 geboren zou zijn en momenteel 23 jaar oud bent, nog ouder dan u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde te zijn (CGVS, p. 5). Hoe dan ook, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat uw geboortejaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2004 naar 2001 en u zelf een stuk neerlegt waaruit af te leiden is dat uw geboortejaar 1999 zou zijn, is een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door de verklaringen over uw profiel. Zo is het al heel vreemd dat u enerzijds verklaart analfabeet te zijn, en anderzijds wel zeven jaar naar school zou zijn geweest (CGVS, p. 7). Bovendien verklaarde u zowel de dag van uw asielaanvraag, als tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet naar school bent geweest (Fiche NMBV; DVZ verklaring, punt 11, p. 6). Bovendien weten ook uw verklaringen over de winkel die u uitbaatte niet te overtuigen. Gevraagd om te vertellen wat u moest doen in de winkel en hoe een dag er voor u uitzag, komt u niet verder dan te zeggen dat u gewoon in de winkel zat als u geen school had (CGVS, p. 11). Opnieuw gevraagd naar wat een dag werken in de winkel juist inhield, herhaalt u nogmaals dat u naar de winkel ging als u geen school had, en voegt u er nog aan toe dat u voedingswaren verkocht (CGVS, p. 12). Ook uw verklaring dat u nooit wat anders deed dan gewoon in de winkel staan en wachten tot er een klant binnenkwam, en u voor de rest geen andere taken zou hebben gehad (CGVS, p. 12), is weinig aannemelijk. Het is verder ook bevreemdend dat u niet weet te vertellen wat nu eigenlijk uw best verkochte product was. Hiernaar gevraagd stelt u dat het zeep, bloem, vet, maar eigenlijk alles was (CGVS, p. 12). De vraag wordt u nogmaals gesteld, waarna u stelt geen verslavingsmiddelen te hebben verkocht. De vraag wordt u nog een derde maal gesteld en weer somt u een reeks producten op, met name bloem, suiker, vet, zout en zeep, maar laat u het na een concreet antwoord te geven op de vraag (CGVS, p. 12). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als doorleefd worden beschouwd, en ondermijnen uw geloofwaardigheid nog verder. Er kan namelijk van u verwacht worden dat als u werkelijk al sinds lange tijd in de winkel stond (CGVS, p. 11), u ook uitgebreid en gedetailleerd weet te vertellen over uw werk. U legt weliswaar een vergunning neer waarin te lezen valt dat u winkelier was. Hierbij dient ten eerste al benadrukt te worden dat dit slechts een kopie betreft. Het is verder bevreemdend dat dit uw eerste vergunning is, terwijl u verklaart al lang uw winkel te hebben, en deze eerste vergunning is uitgegeven in de tweede maand van 1397, minder dan anderhalf jaar voor uw vertrek (p. 3-4, p. 11, p. 14). Zoals hierboven bovendien reeds gesteld, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als winkelier, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw problemen, gezien u werd beschuldigd van spionage voor de overheid, omwille van de banden die u had met de politieagenten van de veiligheidspost, die hun inkopen kwamen doen in uw winkel (CGVS, p. 15-16, p. 18).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u de dag van uw verzoek om internationale bescherming hebt laten optekenen dat de taliban u wilde rekruteren (DVZ Fiche NBMV). Dit lijkt namelijk in de verste verte niet op het verhaal dat u vertelt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaart dat de taliban u wilden vermoorden omdat u beschuldigd werd van spionage door de overheid (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, werpt u nog op dat als u zou zijn meegenomen u andere onschuldige mensen zou moeten gaan doden, en dit op hetzelfde neerkomt als rekrutering (CGVS, p. 19). Dit excuus is onafdoende. U verklaarde immers eerder dat er, toen de malik u waarschuwde, er geen enkele hoop meer was om niet vermoord te worden door de taliban, maar vermeldt niets over deze zogenaamde rekrutering (CGVS, p. 15).

Daarnaast verklaart u dat de lokale politie van de controlepost op een bepaald moment een bericht hadden gekregen dat er een voertuig van de taliban zou passeren op de weg en dat ze die moesten tegenhouden, waarna een schietincident plaatsvond (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u dit echter weet, blijkt dat u hier helemaal niets over weet. U stelt simpelweg dat ze sowieso een bericht gekregen hebben, gezien het om veiligheidsdiensten gaat (CGVS, p. 17). Gevraagd wat er in dit bericht werd gezegd, blijkt nogmaals dat u hier helemaal niets over weet en poneert u dat u er niet bij was toen ze het bericht hebben ontvangen. U zou slechts weten dat de schietpartij die had plaatsgevonden het gevolg was van dit bericht en waardoor u ook vervolgens in het vizier kwam van Saad (CGVS, p. 17). Het is dan wel heel vreemd dat u initieel wel specifiek stelt dat de overheid een bericht had gekregen dat er een voertuig van de taliban zou passeren op de weg, die ze moesten tegenhouden, als u hier in werkelijkheid helemaal niets over weet. Dat u hier geen coherente verklaringen over afdlegt, is wederom nefast voor uw geloofwaardigheid.

Ook is het gedrag van de taliban zoals u het voorstelt niet aannemelijk. U verklaart dat de malik van uw dorp gehoord had dat de taliban op zoek waren naar u, dat hij ging informeren wat er aan de hand was en ze hem vertelden dat u binnen de drie dagen overgeleverd moest worden, waarna de malik de boodschap doorgaf aan uw vader (CGVS, p. 15). Het is echter heel vreemd dat de taliban u zelf op geen enkel moment hebben benaderd, of u niet gewoonweg kwamen meenemen of doden, gezien de aard van de beschuldigingen die tegen u werden geuit. Immers, als de taliban werkelijk dachten dat u een spion was voor de overheid en verantwoordelijk was voor de dood van vier familieleden van een talib, zou men toch denken dat ze onmiddellijk actie zouden ondernemen, en u niet eerst de tijd gaven om te kunnen ontkomen. Hierop gewezen, antwoordt u compleet naast de kwestie dat de malik een vriend was van uw vader en hij zich

meteen ging informeren bij de taliban. Opnieuw gevraagd waarom de taliban dit al zouden laten weten aan de malik, in plaats van gewoon rechtstreeks naar u te komen, komt u niet verder dan te zeggen dat de malik iemand was van de taliban en de overheid en ook regelmatig in de winkel kwam, en hij jullie gewoon heeft geholpen (CGVS, p. 19). Nog vreemder is dat u over de moord op uw vader door de taliban verklaart dat ze over zoiets niemand iets zeggen omdat uw vader werd gedood door Saad omwille van een persoonlijke vete. Gevraagd wat dan het verschil is met u – uw bent immers degene die verantwoordelijk werd gehouden voor de dood van de familieleden van Saad – verklaart u dat Saad er destijds niet openlijk mee naar buiten kwam dat hij actief was voor de taliban, maar dat stiekem deed, en de situatie nu anders is en ze niemand meer vrezen (CGVS, p. 19). U beweert echter ook dat uw vader tien dagen na uw vertrek is vermoord (CGVS, p. 8), dat Saad plots uw vader wel openlijk zou kunnen doden, maar u tien dagen tevoren niet, past niet in een logisch geheel.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de dood van uw vader, blijkt ook uit uw verklaringen bij DVZ. Ofschoon u anderhalve week na uw aankomst in België terug contact had met uw familie, liet u het na om tijdens uw interview bij DVZ op 9 maart 2021, meer dan twee maanden na uw asielaanvraag, te melden dat uw vader overleden was (CGVS, p. 20), maar verklaart u er dat uw vader nog woont in uw dorp (DVZ verklaring, p. 7, punt 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalt u dat uw vader is gestorven, en begint u zich af te vragen waarom alles verkeerd is genoteerd, en beweert u vervolgens plots dat er heel veel verschillende fouten staan in het verslag van uw interview (CGVS, p. 20). Dat u eensklaps echter afkomt met de commentaar dat er verschillende fouten zouden staan in uw DVZ interview, terwijl u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar het verloop van uw interview bij DVZ, en hier niets over te melden had (CGVS, p. 2), is een uitermate zwak excuus. U bent bovendien ook niet coherent over het contact met uw familie. Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u geen contact had met uw familie tijdens uw reis van Afghanistan naar België, en pas anderhalve week na uw aankomst in België terug contact had met uw familie (CGVS, p. 5, p. 20). De dag van uw asielaanvraag liet u echter optekenen sinds vier maanden geen contact te hebben met uw familie (DVZ Fiche NBMV). Gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart ongeveer 17 maanden onderweg te zijn (CGVS, p. 17), zou dit betekenen dat u weldegelijk nog contact had met uw familie onderweg van Afghanistan naar België, en u dus ook al de dag van uw verzoek om internationale bescherming zou hebben geweten dat uw vader reeds overleden was, terwijl u daar nog aangeeft dat hij verblijft in uw dorp (DVZ Fiche NBMV).

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U verklaart dat hier foto's van uw huis en winkel tussen zitten. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat dit daadwerkelijk om uw huis en uw winkel zou gaan, noch in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn. Evenmin kan er uit de foto van de begrafenis van uw vader worden afgeleid dat dit daadwerkelijk om de begrafenis van uw vader gaat of in welke omstandigheden hij is gestorven. Evenmin kunnen de overige foto's van u en uw familie dit staven.

Wat betreft de medische documenten die u neerlegt, dient er te worden benadrukt dat u hierover zelf verklaart dat het te maken heeft met verwondingen en letsels aan uw hoofd die u zou hebben opgelopen als een gevolg van een sprayproduct dat de Roemeense politie gebruikt (CGVS, p. 4), en dit dus bijgevolg geen verband houdt met de redenen waarom uw Afghanistan heeft verlaten.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een geïntegreerde vrees voor vervolging.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door obu ctieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door obu ctieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder

andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partij n of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur" (er wordt van uitgegaan dat verzoeker hiermee doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van "het recht verhoord te worden".

Verzoeker gaat in dit middel in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn minderjarigheid, zijn schooltijd, zijn winkel, zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), de beschuldigingen van spionage en het overlijden van zijn vader. Daarnaast voert verzoeker een betoog over zijn verwestering en de risico's die daarmee gepaard gaan. Wat betreft de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de veiligheids situatie en de humanitaire en hongernoodsituatie in Afghanistan.

In de inventaris van de stukkenbundel bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan tal van persartikels en rapporten over de situatie in Afghanistan.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 26 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 en aan de “*Focus Afghanistan – Return from abroad*” van SEM van februari 2025.

2.2.2. Bij een op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een opleidingscontract (stuk 1) en verschillende foto's (stuk 2).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een verslag van een klinisch psycholoog neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 24 van het Handvest en van “*het recht verhoord te worden*”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling en dit recht geschonden acht.

Het enig middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gebruikte informatie niet voldoende geactualiseerd is. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance note on the internationale protection of people fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022, die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3).

De Raad wijst er vooreerst op dat zowel verwerende partij, bij een aanvullende nota van 26 januari 2026, als verzoeker, bij twee aanvullende nota's, de beschikbare objectieve landeninformatie hebben geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de *Fact Finding Mission*, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar niet nader gespecificeerde arresten van de Raad, brengt de Raad nog in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten wegens problemen met de taliban, die hem beschuldigden van spionage voor de veiligheidspost vlakbij zijn winkel en hem verantwoordelijk achtten voor de dood van vier familieleden van één van hun leden na een vuurgevecht met de politie vlakbij zijn winkel. Tien dagen na zijn vertrek zou zijn vader door de taliban vermoord zijn omdat hij verzoeker had geholpen het land te verlaten in plaats van hem aan hen uit te leveren. Na de machtsovername zouden de taliban ook het huis en de winkel van verzoeker hebben vernield.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze van oordeel is dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn verklaringen over zijn leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers te zijn geboren op (...) 2004 en minderjarig te zijn (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV)). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Militair Hospitaal Koningin Astrid werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 1 januari 2001. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 25 januari 2021 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw excuus, dat u niet wist hoe oud u was omdat u niet in contact stond met uw familie, en er bij uw verzoek om internationale bescherming dan maar tegen u zou gezegd zijn dat u een leeftijdsonderzoek zou krijgen, kan weinig overtuigen (CGVS, p. 5). De taskera die u in kader van uw verzoek om internationale bescherming aanbracht, is niet van die aard deze conclusie te wijzigen. Hier valt namelijk te lezen dat u in het jaar 1387 (=2008) negen jaar oud zou zijn, wat betekent dat u

in 1999 geboren zou zijn en momenteel 23 jaar oud bent, nog ouder dan u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert te zijn (CGVS, p. 5). Hoe dan ook, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2004 naar 2001 en u zelf een stuk neerlegt waaruit af te leiden is dat uw geboortjaar 1999 zou zijn, is een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen.

Zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt uiteengezet, wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker verder ondermijnd door zijn verklaringen over zijn profiel:

“Zo is het al heel vreemd dat u enerzijds verklaart analfabeet te zijn, en anderzijds wel zeven jaar naar school zou zijn geweest (CGVS, p. 7). Bovendien verklaarde u zowel de dag van uw asielaanvraag, als tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet naar school bent geweest (Fiche NMBV; DVZ verklaring, punt 11, p. 6). Bovendien weten ook uw verklaringen over de winkel die u uitbaatte niet te overtuigen. Gevraagd om te vertellen wat u moest doen in de winkel en hoe een dag er voor u uitzag, komt u niet verder dan te zeggen dat u gewoon in de winkel zat als u geen school had (CGVS, p. 11). Opnieuw gevraagd naar wat een dag werken in de winkel juist inhield, herhaalt u nogmaals dat u naar de winkel ging als u geen school had, en voegt u er nog aan toe dat u voedingswaren verkocht (CGVS, p. 12). Ook uw verklaring dat u nooit wat anders deed dan gewoon in de winkel staan en wachten tot er een klant binnenkwam, en u voor de rest geen andere taken zou hebben gehad (CGVS, p. 12), is weinig aannemelijk. Het is verder ook bevreemdend dat u niet weet te vertellen wat nu eigenlijk uw best verkochte product was. Hiernaar gevraagd stelt u dat het zeep, bloem, vet, maar eigenlijk alles was (CGVS, p. 12). De vraag wordt u nogmaals gesteld, waarna u stelt geen verslavingsmiddelen te hebben verkocht. De vraag wordt u nog een derde maal gesteld en weer somt u een reeks producten op, met name bloem, suiker, vet, zout en zeep, maar laat u het na een concreet antwoord te geven op de vraag (CGVS, p. 12). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als doorleefd worden beschouwd, en ondermijnen uw geloofwaardigheid nog verder. Er kan namelijk van u verwacht worden dat als u werkelijk al sinds lange tijd in de winkel stond (CGVS, p. 11), u ook uitgebreid en gedetailleerd weet te vertellen over uw werk. U legt weliswaar een vergunning neer waarin te lezen valt dat u winkelier was. Hierbij dient ten eerste al benadrukt te worden dat dit slechts een kopie betreft. Het is verder bevreemdend dat dit uw eerste vergunning is, terwijl u verklaart al lang uw winkel te hebben, en deze eerste vergunning is uitgegeven in de tweede maand van 1397, minder dan anderhalf jaar voor uw vertrek (p. 3-4, p. 11, p. 14). Zoals hierboven bovendien reeds gesteld, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als winkelier, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw problemen, gezien u werd beschuldigd van spionage voor de overheid, omwille van de banden die u had met de politieagenten van de veiligheidspost, die hun inkopen kwamen doen in uw winkel (CGVS, p 15-16, p. 18).”

Verzoeker benadrukt dat hij zeven jaar naar school is gegaan, maar “geen positieve opleiding heeft genoten” en dat hij *Pashtou* kan lezen, maar niet kan schrijven en daarom ten onrechte als analfabeet werd beschouwd. Met een dergelijk gekunsteld betoog, dat bovendien niet strookt met zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet te kunnen lezen en schrijven en dat daardoor de leerkracht kwaad werd en hij naar huis gestuurd en geschorst werd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), slaagt hij er evenwel niet in om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn schooltijd, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Ook zijn betoog dat hij een simplistische redenering had gevolgd waar hij verklaarde dat hij niet naar school was geweest en dat hij hiermee bedoelde dat hij geen diploma heeft behaald en dat dit volgens hem gelijk staat “aan zeggen dat men niet gestudeerd heeft” komt heel gekunsteld over en kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn schooltijd niet weerleggen of ontkrachten. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker deze simplistische redenering de dag van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en tijdens het interview bij de DVZ zou hebben gevolgd, maar dan niet tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar hij wel verklaarde dat hij naar school is geweest.

Wat betreft zijn winkel, laat verzoeker gelden dat hij ter staving van zijn verklaringen een fotokopie van een door de Afghaanse autoriteiten afgeleverde exploitatievergunning voor zijn handel heeft neergelegd en dat de commissaris-generaal geen enkel element aanvoert op grond waarvan de bewijskracht van het document in twijfel zou kunnen worden getrokken. Met zijn betoog lijkt hij er van uit te gaan dat aan het door hem voorgelegde document slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat gelet op de voorgaande overwegingen *in casu* het geval is. Verzoeker gaat er aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt overwogen dat er slechts een fotokopie wordt voorgelegd en dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, doch ook dat het bevreemdend is dat dit zijn eerste vergunning is, terwijl hij verklaarde al lang zijn winkel te hebben. Verzoeker reikt voor dit laatste geen verklaring aan. Bij dit alles komt dat verzoeker, zoals in de hierboven aangehaalde passage uit de bestreden beslissing wordt uitgewerkt, weinig doorleefde verklaringen aflegde over de winkel die hij zou hebben uitgebaat. Wat dit betreft, merkt verzoeker op dat hij zich moeilijk kan uitdrukken en wijst hij op zijn beperkte intellectuele capaciteit. Hij toont evenwel met geen enkel concreet element aan dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast of dat het voor hem onmogelijk zou zijn om doorleefde verklaringen af te leggen over wat hij al die jaren in de winkel deed. Dat de winkel niet zijn eigendom was, maar deze van zijn vader, doet hieraan geen afbreuk en kan niet verhinderen dat van verzoeker, die beweert reeds sinds lang in de winkel te hebben gestaan, mag worden verwacht dat hij over zijn ervaringen in deze winkel op een doorleefde manier kan vertellen en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken die ermee verband houden.

Wat betreft verzoekers betoog over zijn opleiding en intellectuele niveau en zijn nood aan bijzondere maatregelen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker bij de DVZ een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat verzoeker de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordde, waarna de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris op 9 maart 2021 oordeelde dat verzoeker geen procedurele noden heeft (adm. doss., stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en Beoordeling bijzondere procedurele noden). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS haalden verzoeker of zijn advocaat op geen enkel moment verzoekers beperkte opleiding of intellectuele capaciteiten aan als reden waarom hij niet in staat zou zijn om een dergelijk onderhoud te ondergaan, zelfs niet wanneer zij bij de afsluiting van het persoonlijk onderhoud gevraagd werden of zij nog vragen of opmerkingen hadden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Ook uit het medisch verslag dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure overmaakte (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 5) en uit het verslag van een klinisch psycholoog dat verzoeker ter terechtzitting neerlegde, kan niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden en daarbij doorleefde, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Uit dit eerstgenoemde verslag blijkt immers enkel dat verzoeker brandwonden aan het hoofd heeft als gevolg van het gebruik van een chemisch product en uit het ter terechtzitting neergelegde verslag blijkt enkel dat verzoeker opgevolgd wordt wegens slaapproblemen, stress en verslaving waardoor hij zou piekeren en geheugenproblemen en fysieke spanningen zou hebben. Dit laatste verslag blijkt voorts te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en niet op objectieve gegevens en vermeldt dat verzoeker sinds augustus 2025 wordt opgevolgd, zodat het hoe dan ook weinig kan zeggen over de situatie van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, dat op 4 mei 2022 plaats vond. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijzondere procedurele noden had en dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend en toont hij geen schending aan van het bepaalde in artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op basis waarvan moet worden besloten dat zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig is aangetast, te weerleggen of te ontcrachten.

Daarbij komt nog het volgende:

"De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u de dag van uw verzoek om internationale bescherming hebt laten optekenen dat de taliban u wilde rekruteren (DVZ Fiche NBMV). Dit lijkt namelijk in de verste verte niet op het verhaal dat u vertelt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaart dat de taliban u wilden vermoorden omdat u beschuldigd werd van spionage door de overheid (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, werpt u nog op dat als u zou zijn meegenomen u andere onschuldige mensen zou moeten gaan doden, en dit op hetzelfde neerkomt als rekrutering (CGVS, p. 19). Dit excuus is onafdoende. U verklaarde immers eerder dat er, toen de malik u waarschuwde, er geen

enkele hoop meer was om niet vermoord te worden door de taliban, maar vermeldt niets over deze zogenaamde rekrutering (CGVS, p. 15)."

Verzoeker stelt dat hij betwistte verklaard te hebben dat hij vreesde om door de taliban gerekruteerd te worden, doch het hoeft geen betoog dat het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheid niet weerlegt of ontkracht. Waar verzoeker nog de nadruk legt op zijn beperkte intellectuele vermogen, kan worden herhaald dat hij hiervan geen enkel (begin van) bewijs voorlegt en dat hij allermindst aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen te beantwoorden en daarover coherente verklaringen af te leggen. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat hij precies vreest, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Zoals blijkt uit de volgende motieven van de bestreden beslissing, blijft het bovendien niet bij deze tegenstrijdigheid:

"Daarnaast verklaart u dat de lokale politie van de controlepost op een bepaald moment een bericht hadden gekregen dat er een voertuig van de taliban zou passeren op de weg en dat ze die moesten tegenhouden, waarna een schietincident plaatsvond (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u dit echter weet, blijkt dat u hier helemaal niets over weet. U stelt simpelweg dat ze sowieso een bericht gekregen hebben, gezien het om veiligheidsdiensten gaat (CGVS, p. 17). Gevraagd wat er in dit bericht werd gezegd, blijkt nogmaals dat u hier helemaal niets over weet en poneert u dat u er niet bij was toen ze het bericht hebben ontvangen. U zou slechts weten dat de schietpartij die had plaatsgevonden het gevolg was van dit bericht en waardoor u ook vervolgens in het vizier kwam van Saad (CGVS, p. 17). Het is dan wel heel vreemd dat u initieel wel specifiek stelt dat de overheid een bericht had gekregen dat er een voertuig van de taliban zou passeren op de weg, die ze moesten tegenhouden, als u hier in werkelijkheid helemaal niets over weet. Dat u hier geen coherente verklaringen over aflegt, is wederom nefast voor uw geloofwaardigheid."

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen over zijn vrees voor de taliban en over de oorsprong van de beschuldigingen en acht het *"legitiem te begrijpen (...)* dat de autoriteiten, nadat zij op de hoogte zijn gebracht van een politieoperatie en om zoveel mogelijk collaterale schade te voorkomen, de buurt waarschuwen dat er een operatie gaat plaatsvinden, zonder verdere details", doch hiermee verklaart hij nog steeds niet hoe hij weet dat de lokale politie van de controlepost op een bepaald moment een bericht hadden gekregen dat er een voertuig van de taliban zou passeren op de weg en dat ze die moesten tegenhouden. Met een dergelijk summier betoog weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd waarom het gedrag van de taliban, zoals verzoeker dit voorstelt, niet aannemelijk wordt geacht:

"U verklaart dat de malik van uw dorp gehoord had dat de taliban op zoek waren naar u, dat hij ging informeren wat er aan de hand was en ze hem vertelden dat u binnen de drie dagen overgeleverd moest worden, waarna de malik de boodschap doorgaf aan uw vader (CGVS, p. 15). Het is echter heel vreemd dat de taliban u zelf op geen enkel moment hebben benaderd, of u niet gewoonweg kwamen meenemen of doden, gezien de aard van de beschuldigingen die tegen u werden geuit. Immers, als de taliban werkelijk dachten dat u een spion was voor de overheid en verantwoordelijk was voor de dood van vier familieleden van een talib, zou men toch denken dat ze onmiddellijk actie zouden ondernemen, en u niet eerst de tijd gaven om te kunnen ontkomen. Hierop gewezen, antwoordt u compleet naast de kwestie dat de malik een vriend was van uw vader en hij zich meteen ging informeren bij de taliban. Opnieuw gevraagd waarom de taliban dit al zouden laten weten aan de malik, in plaats van gewoon rechtstreeks naar u te komen, komt u niet verder dan te zeggen dat de malik iemand was van de taliban en de overheid en ook regelmatig in de winkel kwam, en hij jullie gewoon heeft geholpen (CGVS, p. 19). Nog vreemder is dat u over de moord op uw vader door de taliban verklaart dat ze over zoiets niemand iets zeggen omdat uw vader werd gedood door Saad omwille van een persoonlijke vete. Gevraagd wat dan het verschil is met u – uw bent immers degene die verantwoordelijk werd gehouden voor de dood van de familieleden van Saad – verklaart u dat Saad er destijds niet openlijk mee naar buiten kwam dat hij actief was voor de taliban, maar dat stiekem deed, en de situatie nu anders is en ze niemand meer vrezen (CGVS, p. 19). U beweert echter ook dat uw vader tien dagen na uw vertrek is vermoord (CGVS, p. 8), dat Saad plots uw vader wel openlijk zou kunnen doden, maar u tien dagen tevoren niet, past niet in een logisch geheel."

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen, namelijk dat het dorpshoofd een goede vriend was van zijn vader die de taliban ervan had kunnen overtuigen hem niet onmiddellijk wegens spionage te doden, maar hem een kans had gegeven om zich te verantwoorden en te verdedigen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat het vreemd is dat de taliban hem zelf op geen enkel moment hebben benaderd of hem niet gewoonweg kwamen meenemen of doden als zij werkelijk dachten dat hij een spion was voor de overheid die verantwoordelijk was voor de dood van vier familieleden van een talib, te ontcrachten of te weerleggen. Dat de verklaringen van verzoeker over het gedrag van de taliban consistent zouden zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze niet aannemelijk zijn.

Over de door verzoeker voorgehouden dood van zijn vader wordt in de bestreden beslissing bovendien nog het volgende gesteld:

“Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de dood van uw vader, blijkt ook uit uw verklaringen bij DVZ. Ofschoon u anderhalve week na uw aankomst in België terug contact had met uw familie, liet u het na om tijdens uw interview bij DVZ op 9 maart 2021, meer dan twee maanden na uw asielaanvraag, te melden dat uw vader overleden was (CGVS, p. 20), maar verklaart u er dat uw vader nog woont in uw dorp (DVZ verklaring, p. 7, punt 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalt u dat uw vader is gestorven, en begint u zich af te vragen waarom alles verkeerd is genoteerd, en beweert u vervolgens plots dat er heel veel verschillende fouten staan in het verslag van uw interview (CGVS, p. 20). Dat u eensklaps echter afkomt met de commentaar dat er verschillende fouten zouden staan in uw DVZ interview, terwijl u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar het verloop van uw interview bij DVZ, en hier niets over te melden had (CGVS, p. 2), is een uitermate zwak excuus. U bent bovendien ook niet coherent over het contact met uw familie. Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u geen contact had met uw familie tijdens uw reis van Afghanistan naar België, en pas anderhalve week na uw aankomst in België terug contact had met uw familie (CGVS, p. 5, p. 20). De dag van uw asielaanvraag liet u echter optekenen sinds vier maanden geen contact te hebben met uw familie (DVZ Fiche NBMV). Gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart ongeveer 17 maanden onderweg te zijn (CGVS, p. 17), zou dit betekenen dat u weldegelijk nog contact had met uw familie onderweg van Afghanistan naar België, en u dus ook al de dag van uw verzoek om internationale bescherming zou hebben geweten dat uw vader reeds overleden was, terwijl u daar nog aangeeft dat hij verblijft in uw dorp (DVZ Fiche NBMV).”

Verzoeker verduidelijkt dat hij verklaard heeft dat hij “tijdens zijn gehele verblijf” geen contact heeft gehad met zijn familie en dat hij pas na aankomst in het opvangcentrum dankzij iemand die zei dat hij uit hetzelfde dorp kwam contact heeft kunnen leggen met zijn familie en toen van zijn moeder hoorde van de dood van zijn vader, doch hij blijft steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker nog laat gelden dat hij dit gesprek met zijn moeder niet in de tijd kon plaatsen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien weinig aannemelijk is. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen, zoals het vernemen van de dood van zijn vader, in zekere mate naar plaats en tijd kan situeren.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken:

“U verklaart dat hier foto’s van uw huis en winkel tussen zitten. Uit deze foto’s kan echter niet worden afgeleid dat dit daadwerkelijk om uw huis en uw winkel zou gaan, noch in welke omstandigheden deze foto’s genomen zijn. Evenmin kan er uit de foto van de begrafenis van uw vader worden afgeleid dat dit daadwerkelijk om de begrafenis van uw vader gaat of in welke omstandigheden hij is gestorven. Evenmin kunnen de overige foto’s van u en uw familie dit staven.

Wat betreft de medische documenten die u neerlegt, dient er te worden benadrukt dat u hierover zelf verklaart dat het te maken heeft met verwondingen en letsels aan uw hoofd die u zou hebben opgelopen als een gevolg van een sprayproduct dat de Roemeense politie gebruikt (CGVS, p. 4), en dit dus bijgevolg geen verband houdt met de redenen waarom uw Afghanistan heeft verlaten.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De persartikels en rapporten over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris van de stukkenbundel bij het verzoekschrift refereert, hebben geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kunnen dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Het opleidingscontract (stuk 1) en de foto’s (stuk 2) die verzoeker bij zijn op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Het verslag van een klinisch psycholoog dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, kan staven dat verzoeker met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Niettegenstaande de klinisch psycholoog in zijn attest van 26 januari 2026 aangeeft dat verzoekers symptomen “*sont conséquents à son histoire (qui reste d’ailleurs toujours difficile à évoquer)*” (*overeenkomen met zijn geschiedenis (die overigens steeds moeilijk te bespreken is)*, eigen vertaling), vormt dit op zich geen bewijs dat verzoeker door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de veiligheidspost vlakbij zijn winkel en dat de taliban zijn vader zouden hebben vermoord.

Een psychologisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden die aan de oorsprong zouden liggen van de hierin vastgestelde symptomen, temeer nu een psycholoog daarbij afhankelijk is van wat hem door de patiënt verteld wordt. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Waar het psychologisch attest weliswaar dateert van 26 januari 2026, wordt erin vastgesteld dat verzoeker reeds vanaf augustus 2025 wordt opgevolgd, en dit twee keer per maand. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die hij, indien hij eenvoudigweg de nodige stappen had gezet, reeds veel eerder in de procedure had kunnen verkrijgen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagde om zijn vrees om door de taliban vermoord te worden omdat zij hem verantwoordelijk achtten voor de dood van vier familieleden van één van hun leden en hem beschuldigden van spionage voor de veiligheidspost vlakbij zijn winkel aannemelijk te maken.

Voorts gaat verzoeker in zijn verzoekschrift in op zijn verwestering.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afdgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (SEM, “*Focus Afghanistan. Return from abroad*”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het

kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Voorts toont verzoeker, door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn verblijf van twee jaren in België en zijn vertrek uit Afghanistan sinds 2020, niet aan dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren – inmiddels al ruim vijf jaar – in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij sinds zijn aankomst op het Belgisch grondgebied het Nederlands heeft kunnen leren en is gaan werken in een autofabriek. Hij brengt hiervan evenwel geen stavingstukken bij. In zijn op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota stelt verzoeker dat hij sinds meerdere maanden een liefdesrelatie onderhoudt met een jong meisje dat geen hoofddoek draagt. Ter staving hiervan voegt hij drie foto's. Hij geeft verder aan dat hij een opleidingscontract heeft ondertekend om zich in de Franse taal te laten opleiden, ter staving waarvan hij een vormingscontract voegt. Tot slot geeft hij nog aan dat hij in een bar werkt waar hij alcohol verkoopt en dat hij soms alcohol consumeert, wat hij staaft aan de hand van twee foto's. Hoewel het lovenswaardig is dat verzoeker werkt, een opleiding volgt en een van de landstalen leert en dit aantoont dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van de opleiding die hij na bijna vijf jaren verblijf in België volgt, door zijn kennis van de Franse taal en door zijn werk in een bar (en eventueel ook in een autofabriek) in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Behalve dat zij geen hoofddoek zou dragen, verschaft verzoeker over (zijn relatie met) zijn vriendin in België geen nadere uitleg en uit de foto's die hij ter staving van zijn relatie neerlegt, kan niet worden afgeleid dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Zo op basis van de foto's in de op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota al zou blijken dat verzoeker soms alcohol drinkt, dan toont hij hiermee in ieder geval niet aan dat iemand in zijn land van herkomst hiervan op de hoogte zou zijn, noch dat hij erdoor waarden en normen van de westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in zijn hoofde sprake is van gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat hij deze zou opgeven.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man die geen zicht biedt op zijn leeftijd, maar geschat wordt op 25 jaar (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Beslissing van de Dienst Voogdij) die Afghanistan volgens zijn verklaringen ergens in september of oktober 2019 heeft verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, en stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', p. 14, vraag nr. 37). Hoewel hij zich inmiddels ruim zes jaar buiten Afghanistan en ruim vijf jaar in België bevindt, kan er dus van uitgegaan worden dat hij het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog regelmatig contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan zeven jaar naar school is gegaan (*ibid.*, p. 6-7). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt en naar eigen zeggen zijn plan ook een beetje kan trekken in het *Dari* (*ibid.*, p. 9, en adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog laat gelden dat hij sinds 2025 gedurende twee keer per maand door een klinisch psycholoog wordt opgevolgd en ter staving hiervan bij zijn aanvullende nota een psychologisch attest van 26 januari 2026 voegt, merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen

met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “*wil van God*”. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (“*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen kan uit het voorgelegde attest blijken dat verzoeker sinds 2025 gedurende twee keer per maand door een klinisch psycholoog wordt opgevolgd en dat hij daarbij moeilijkheden vertoont om stress te beheersen, slaapproblemen heeft, ernstig piekergedrag vertoont en kampt met geheugenproblemen en fysieke spanningen, doch in dit attest wordt geen enkele medische diagnose gesteld waaruit kan worden opgemaakt dat in zijn hoofde risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. Zijn psychologische problemen hebben verzoeker er ten slotte niet van weerhouden om in België een opleiding te volgen, te werken en een relatie aan te vatten met een jonge vrouw. Er blijkt in de huidige stand van zaken dan ook niet dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman die naar schatting 25 jaar oud is en die weliswaar al ruim vijf jaar in België is, doch in Afghanistan het grootste deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees om door de taliban vermoord te worden omdat zij hem verantwoordelijk achtten voor de dood van vier familieleden van één van hun leden en hem beschuldigden van spionage niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan

de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het

voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN